

Şimdi Musab Zamanı

Nureddin Yıldız'ın 15.01.2012 tarihli (160.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler,

Allah, peygamberlerini en berbat toplumlara göndermiştir. Hiçbir peygamber, hoca bekleyip camisine imam tayin edilmesi talebinde olan, ıssız köydeki camilere gönderilmemiştir. Putçuluk ve gayri insanîlik olarak hangi toplum en düşük düzeydeyse Allah da peygamberlerini oralara göndermiştir. Çünkü peygamber, kurtarmak için gelir ve en çok kurtarılması gerekenle ilgilenir.

Peygamberlerin vekilleri de bu noktayı bilerek o makamda durmalıdır. Hocalar, davetçiler, müftüler, imamlar ve müezzinler herkesin kulak kesilip “buyurun hoca efendi” diyerek gözlerinin içine baktıkları bir konumda olmayacaklardır. Hoca, Allah'a davet eden kimse, Peygamber aleyhissalatu vesselamın vekiliyse ve onun makamında durmaya hazırsa bilecek ki Ebu Cehiller onu beklemektedir. Ebu Cehil de kimi zaman kılıcıyla kimi zaman diliyle ortaya çıkar.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Mekke'ye peygamber olarak gönderildiğini hepimiz biliriz. Nasıl bir Mekke'ye peygamber olarak geldiğini de biliriz. Şehirde her türlü sıkıntı adeta asırlar boyunca onu bekliyormuş gibi üzerine çullanmıştı ve her türlü ızdırapla karşılaştığı bir şehre gelmişti. On üç sene boyunca başına gelen dertleri tekrar etmeye lüzum yoktur, meşhur şeylerdir. Zaten Peygamber aleyhisselamı anmak ve onunla ilgili konuşmak denince hep o işkenceli günler ve ağır baskılar anlatılmaktadır, dolayısıyla bu bilgileri biliriz.

Peygamber aleyhisselamın amcası Ebu Talib, Efendimiz'e ciddi bir koruma sağlıyordu ve vefatından sonra bu konuda bir boşluk doğdu. Ebu Talib esasen ordusu olan, ciddi seviyede kuvvet barındıran biri değildi ama kabileciliğin hükümran olduğu o beldede ağalık mevkiinde bulunması ve şehirde geçerli olan din üzere bir hayat sürmesi, Mekkeli müşriklerin onu aşır Resûlullah'a işkencelerini yaygın hâle getirmelerini engelliyordu.

Ebu Talib'in vefat ettiği sene içinde Efendimiz'in sevgili hanımı Hadice radiyallahu anha da vefat etti. Ebu Talib'in vefatı bir maddî boşluk doğurdu, Hadice anamızın kaybı ise Resûlullah'ın manevî desteğini zayıflattı ve iç huzurunu sarstı. Vahyin ilk geldiği günden itibaren Hadice radiyallahu anha annemiz, Peygamber aleyhisselama adeta bir ordu kadar güç vermiş ve onu yüreklendirmişti. Beşerî planda kaybolan bu iki kuvvet ve moral kaynağının ardından Resûlullah aleyhisselama Mekke dar gelmeye başladı. Tamamı yüzlerce olmayan sayıda Müslüman'ın bir kısmı da zaten Habeşistan'a hicret etmişti.

Bu pozisyonda Mekke dışına açılmayı düşünen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Taif'e gidişiyle nasıl ezizyetinin katlandığını meşhur olması hasebiyle biliyoruz, oradan da umutsuz vaziyette geri gelmişti.

Bütün bunların yaşandığı, vahyin gelişinin on birinci senesinde, hacca gelen Araplar üzerinde bir açılım gerçekleşti. Hac o sıralar daha çok bir panayır gibiydi, insan kalabalığından ibaret sayılabilirdi ve dinimizin bugünkü manada vazife addettiği hacdan çok daha farklı bir konumdaydı. Hacca gelmeleri geleneksel ve tutucu bir zihniyetten neşet eden, İbrahim aleyhisselamın soyunu devam ettirmelerinden ötürü Mekke hacılığının da onlar üzerinde bir çeşit görev olacağını söylemelerinden kaynaklanan bir işti.

Fakat bu sıralar haccın henüz farz edilmemiş olduğunu unutmayalım, haccın farz edilişi Peygamber aleyhisselamın vefatından iki sene öncedir. Kur'an-ı Kerim, Mekkeli müşriklerin hac anlayışını ve Kâbe saygısını aktardığı Tevbe suresindeki ayetlerde mantalitelere yanlılığını vurgular. Dolayısıyla 'hacı' olmak müşriklerin de vasfı olan bir durumdur, anlaşılır ki 'hacı' olmak İslam için başlı başına bir

ayrıcalık değildir. Yani günümüzdeki uyarlamasıyla bu bilgi, 'şeriat düşmanı hacı' tiplemesinin ne anlam ifade edeceğini bize öğretmektedir.

Resûlullah aleyhissalatu vesselam, hacca gelen kitleleri dolaşarak onları Allah'a davet etmiş ve peygamber olduğunu bildirmişti. Yesrib (bugünkü Medine-i Münevvere'nin o zamanki adı) ahalisinden bir grup Efendimiz'in yanına yanaştı, anlatılanları dinleyip iman ettiler. Sonra da Yesrib'e geri döneceklerini ama orada Kur'an'ı öğrenmeye devam etmek istediklerini, bunun için de bir öğretmene ihtiyaçları olduğunu Peygamber aleyhisselama bildirdiler. Resûlullah Efendimiz, Musab bin Umeyr isimli sahabyi onlarla birlikte Yesrib'e gönderdi.

Musab radiyallahu anh, henüz on kadar insanın beğendiği Müslümanlığın Yesrib'e tayin edilmiş ilk davetçisiydi. Resmî temsilci, elçi, hoca efendi... adına ne denirse densin, Resûlullah'ın adamlarından birini temsilci olarak ilk göndermesi bu hadisedir.

Bu gönderiş ne Resûlullah'ın ne Musab'ın bildiği ne de öğretmen talep edenlerin farkında olduğu büyük bir geleceğin ilk filiziydi. Musab bin Umeyr, o on kişiye Kur'an öğretmek için gittiği şehirde İslam'ın devletini kurdu –sadece bir yıl sonra. Gönderilişinden bir yıl sonra, yine hac sezonundaydı ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle buluştuğunda yetmiş iki kişi olarak gelmişlerdi. Resûlullah aleyhisselama şöyle dediler: "Ya Resûlallah, Yesrib senindir, gel. Mekkeli müşriklerle uğraşma, biz sana sahip çıkarız."

Efendimiz aleyhisselamın amcası Abbas o zamanlar müşrikti ama yeğenini severdi. Bu davetin gerçekleştiği mecliste yeğenine duyduğu sevgi dolayısıyla bulunuyordu. Söz alarak oradakilere, "Yesribliler" dedi, "siz iki büyük kabilesiniz ve asırlardan beri birbirinizle kavga ediyorsunuz, bu adamı (Resûlullah) aranız almanın başınıza bela almak olduğunu biliyor musunuz?" Zira Peygamber aleyhissalatu vesselamın bir yerde bulunması, tabir yerindeyse, süper güçlerin o yere çullanması manasına geliyordu.

O yetmiş iki kişi, "karılarımızı nasıl namusumuz bilip koruyorsa Allah'ın Peygamberi'ni de namusumuz gibi bilip koruyacağız" diye taahhüt ettiler. Resûlullah aleyhisselam, hac görevi bittikten sonra ashabına hicret için talimat verdi. Birkaç ay içinde hicret gerçekleşti. Resûlullah ise en sona kaldı ve Ebu Bekir radiyallahu anh ile beraber yola çıktı.

*

Hicretten iki sene sonra gerçekleşen Bedir savaşına sancaktar olarak katılan Musab bin Umeyr, bundan bir yıl sonraki Uhud muharebesinde Hamza radiyallahu anh ile beraber şehit düşmüştür. Musab bin Umeyr'in şehit olduğunda kırk yaşını aşmamış olduğu kaynaklarımızda yazılıdır. Müslüman olan ilk kırk kişiden biridir. Resûlullah aleyhissalatu vesselam ile yaklaşık on dört seneyi birlikte geçirmiştir.

Mekke'nin en zengin ailelerinden birinin çocuğudur ve ipekli elbiseler giymesiyle meşhur, yakışıklı bir delikanlıymış. Hatta bu yakışıklılığına bir hadis-i şerifte işaret edilerek, şehit edildiği zaman onu öldüren müşriğin, "Muhammed'i öldürdüm, gözünüz aydın!" diye bağırdığı nakledilir. Yüzü o kadar parlak ve temizmiş ki öldüren kişi olsa olsa onun Resûlullah aleyhisselam olabileceğini düşünmüş.

Zengin ailesini ve servetini bırakıp önce Habeşistan'a hicret etmiş, yıllar sonra geri geldiğinde de Yesrib'e gitmiştir. Malumdur ki şehitler, şehit oldukları esnada üzerlerindeki elbiseleriyle defnedilirler, cenazeleri yıkanmaz, kanları üzerlerinde kalır. Peygamber aleyhisselam, "her şehit, Rabbinin huzuruna üzerindeki kanlar damlayarak çıkacaktır" buyurmaktan olduğundan böyle yapılır. Üzerindeki elbisesiyle gömüleceği esnada Musab bin Umeyr'in kıyafetinin, vücudunun ancak yarısını örtebilecek uzunlukta olduğu görülmüş, başı örtülse bacaklarının, ayakları örtülse göğsünün açık kalacağı anlaşılmıştı.

İpekler içinde yüzdükten sonra devlet kurmuş, o devletten payına bir elbise bile düşmeden Allah'a gitmişti. Seçimlerde çalışıp kazandıktan sonra Allah'tan beklediğini milletin malından ihaleyle almamıştı. Emeğinin karşılığını dünyalık olarak beklememişti –Allah'tan almak için beklemişti. “Eee, sayemizde bugünlere gelindi...” dese herhâlde susturulurdu. Fakat yatırımını Allah'tan alabilmek için bekledi.

Vaziyet Resûlullah aleyhissalatu vesselama nakledilince örtülebildiği kadar yukarıdan örtülmesini, ayaklarının da öteberiyle kapatılmasını buyurdu.

Musab bin Umeyr ahirete bu şekilde gitti. Şahidi de Resûlullah'tır, sallallahu aleyhi ve sellem. Mezarının başına gelmiş ve şöyle buyurmuştur: *“Allah'ım, ben şahidim ki Musab ipekler giyen, zengin bir ailenin çocuğuydu. Sırf senin için bütün bunları bırakıp kefen bulunamayacak şekilde mezara girdi.”*

*

Peygamber aleyhisselamın görevlendirdiği bir elçi olarak, yüzyıllardır birbiriyle sürtüşen iki kabilenin ortasına gidip sadece bir yıl içinde orayı Resûlullah'ın devlet merkezi olacak elverişliliğe getiren Musab radiyallahu anhın başarısında iki faktör önemlidir.

Evvela evinde misafir kaldığı Sad bin Zürene'den herhangi bir şey istememiş, kimseye elini açmamış ve insanlardan dilenmemiştir. İnsanlara bağrını açmış, bağrında da Âdem aleyhisselamdan son insana kadar yaratılmış ve yaratılacak bütün insanların cennete girmesi için bir sevda tuttuğunu göstermişti. Onu öldürmek için yanına gelenler bile bu aşkın derinliğine dayanamayarak kelime-i tevhidi söylemişlerdir.

Bugün Musab olmak-yetiştirmek isteyenler bunu fakirlerin çocuklarını toplayıp onlara burs vererek, kurban bayramında milletin etlerini toplayıp yedirmek suretiyle yapmaları hâlinde 'din görevlisi', 'imam', müezzin' yetiştirebilirler ama Yesrib'i Medine hâline getirecek adamı pek zor yetiştirirler. Sürekli el açmaya alışmış biri veren el olmaya bir daha kolay kolay alışamaz. İlkokuldan itibaren burs almaya alışan biri sonra burs almazsa da 'hatim parası' ve çeşitli cenaze gelirleriyle yine yolunu pekâlâ bulabilir.

Bir zengin çocuğu olan Musab radiyallahu anh ipekler içinde yaşamaya alışmıştı ama Allah'ın huzuruna elbisesiz gitti. Fakirin çocuğu ve fakirin burs alırsa bir iş beceremeyeceği demek değildir bu ama sözünü ettiğimiz seviye kalite korumakla ilgilidir. Musab bin Umeyr bu kalitenin adıdır. Gönüllerin ona akması bu kalite seviyesi sayesinde olmuştur. Neden gönülleri kendine çektiği, bunu nasıl itinayla başarabildiği sorusunun cevabı el açma(ma)k ile yakından ilgilidir.

İkinci olarak, onun tatlı dilinin tesirinden bahsetmelidir. Sad bin Muaz radiyallahu anh ashab-ı kiramın büyük isimlerinden biridir ve o dahi Musab radiyallahu anhın elinden imana kavuşmuştur. Sadece onun gibi bir sahabiye bile Allah'a, İslam'a, cennete kazandırmış olmak ona şeref olarak yeter.

Medine'ye geldiği zaman Musab radiyallahu anha hiç kimse “hoş geldin, anlat bakalım” dememiştir. Geleneklerine karşı çıkan bu yeni adamın kim olduğunu endişe ve merakla izlemiş ve Sad bin Muaz örneğinde olduğu gibi öldürmeye teşebbüs ederek “Mekke'den gelip fitne çıkarmaya çalışan bu adamı” kovmak istemişlerdir. Musab radiyallahu anh ona, “otur, hele bir anlatayım, sonra sen yapacağını yine yaparsın” dedi, onu önüne oturttu ve Sad radiyallahu anh oradan iman ederek kalktı. Musab radiyallahu anhın yaptığı yalnızca birkaç ayet okuyup “seni bu Allah'a çağırıyorum” demekten ibaretti.

İnsanların kalbine tesir eden bilgi değil, ayetler dahi değil ihlastır. Ömer bin Hattab da iki ayet dinleyerek Müslüman olmamış mıydı? Tesirli olan ne internet ne slayt gösterileridir; Allah muhatabınızdaki kalbi açar ve anlatanın kalbindeki ihlase göre verir. Nerdeyse Mushaf'ın içine çiçekler-bahçeler çizme seviyesine gelmiş kolaylaştırıcılıklarımız sonuç vermiyor; diğer taraftan Musab

bin Umeyr iki ayet okuyarak beş dakikada imana vesile oluyor. Üstelik iki büyük kabileyi bir yıl içinde barıştırıp Resûlullah'ın önünde diz çöktürüyor.

Ziraatla uğraşanlar bilirler, bir bahçeye depo dolusu suyu boşaltsanız bu bitkilerin çok daha iyi meyve vermesinin kesin yöntemi değildir, üstelik çürürler. Ama incecik çiseleme hâlinde yağan on dakikalık bir yağmur o bitkilerin alabileceği en güzel besin oluveriyor, inen yağmur toplamda belki bir kova değildir. Fakat yağmur, bitkinin tabiatına uygun inmiş bir rahmet olduğu için toprak onu alınca istenmeyen ayrık otlarını bile büyütecek kadar enerjiyle doluyor, bitkiler hemen yeşeriveriyor.

Bu örnek bizim hocalıklarımızla ve camide baktığı kâğıttan zoraki hutbe okuyan imamlarımızla Musab bin Umeyr arasındaki fark olarak görülebilir. Musab radiyallahu anh kimseye slayt gösterisi hazırlayamadığı gibi elinde tamamı inmiş hâlde bir Mushaf yoktu, elinde Mushaf da yoktu zaten. O vefat ettiğinde Kur'an'ın henüz yarısı inmemişti.

Lâkin sözleri kulaklara doğallıkla giriyor ve yürekte, yağmurun ahenkli inişinin topraktaki tesirine benzer bir etki uyandırıyor. Doğu hizmetini görmeden batıya gelemeyeceğini bildiği için mecburiyetten ötürü memurluğunu yürüttüğü yüzünden belli bir memur gibi değildi. Ona Yesrib'de Kur'an öğretmesi emredildiğinde "peki" dedi ve yollara düştü. Gidiş o gidiş. Annesini bir daha Uhud'da gördü. Bedir'den sonra yetmişden fazla esir arasından birine yanaşmış, zinciri tutan sahabiye, "bunu sıkı bağla, anası zengindir" demişti. O esir öz ağabeyiydi.

Çünkü anası da ağabeyi de artık Resûlullah olmuştu. İslam'ın neyden kazanacağına bakıyor, gerisine bakmıyordu.

Niye kendi çocuklarımıza bile tesir edemediğimizi, sözlerimizi çevremize dinletemediğimizi düşünüp kendimize çekidüzen verebilmek için Musab bin Umeyr radiyallahu anhın hayatındaki örnekleri iyi tahlil etmemiz gerekir. Neden biz Kur'an'ı baştan sona kadar okuduğumuz hâlde hâlâ faize meyledebilecek kafa taşıyoruz? Neden Musab bir kerecik önüne oturtup iki ayet okuduğunun yüreğini fethediyordu da biz akrabamıza, komşularımıza ve hatta kendimize bile tesir edemiyoruz?

Herhâlde karşılaştığımız insanlar, "şu Muhammed'in adamını öldüreyim" diyen kimseler kadar da kaba ve nasipsiz değillerdir. Musab radiyallahu anhın ayağına gelenler, "hoca efendi, bir anlat bakalım, uygunsa biz de uyguluyoruz" demeye gelmemişlerdi, onun varlığından rahatsızlardı ve vücudunu ortadan kaldırmaya niyetlenmişlerdi. Bir dinleyen gitti, öbür dinleyen gitti, öbürü de gitti... Yesrib, Medine oldu.

Allah'tan alınacak ödülü kullardan almaya tenezzül etmemek ona insanların gönlünde taht kurdurdu. O da 'Allah rızası için' konuşuyordu, bizim hoca da 'Allah rızası için' konuşuyor ama bizimkinin farkı, lojmanı olmayan camide konuşmuyor... Bunun 'Allah rızası' lojman şartına bağlı. Musab bin Umeyr'in vefatında bir düzgün elbisesi dahi yoktu, bizim hocanın illa arabası lüks olacak. O şehadetin peşinde koşuyordu, bizim hoca emeklilik peşinde koşuyor. Emekliliğine ne kadar kaldı? Yedi sene. Ne iş yapıyorsun? Allah'a davet. Yedi sene sonra ne yapacaksın peki, Hıristiyanlığa mı hizmet edeceksin? Bunu sormak çok büyük hakaret kabul edilir tabii ama kutuyu açtığınızda içinden bunlar çıkıyor.

Resûlullah mezarında da olsa şimdi dahi dünyanın dört bucağına göndermek üzere Musab'lara ihtiyacı vardır. Gençlerin camiye uğramadığı bir köye imam olarak gitmiş biri o beklenen Musab değil midir? Ezanını okuduğu, namazını kıldırıldığı, Kur'an'ını okuduğu Resûlullah aleyhisselamin elçisi olmak için bundan âlâ fırsat mı bulunur? Yesrib artık bütün dünyanın adı oldu ve fuhuş Yesrib'dekinden yüz kat fena hâlde yayıldı. Tayin edildiği köy camisinde geçen bir yılın ardından Resûlullah'ın kabri başına gittiğinde köyde yaşanan değişimi, kavuşulan iman hikâyelerini anlatıp rapor vermesi bir imam için Musablaşma serüveni değil midir?

Bu fonksiyonu üstlenmek için illa Diyanet bütçesinden maaş almak mı gerekir? Herkes dininin hocası, görevlisi değil midir? Allah'ın dinine hizmet etmek için illa bir yerden maaş mı almak lazımdır? Öldüğümüzde bütün Müslümanlar arkamızdan dua etsin istiyoruz; neden sağlığımızda bütün Müslümanlar için çalıştığımız işlere imza atmamalıyız? Atamıyorsak şayet, bunun sebebi Musab radiyallahu anhanın ipekler içinde yüzdüğü hayattan elbisesi vücudunu kaplamayan bir hayata dönmesi ve tenezzülsüzlüğünde gizlidir.

Ahzab suresinin 23. ayet-i kerimesi böyle müminleri anlatır ve dahası, bugün böyle olmak isteyen müminler içindir:

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَن قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَن يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki sözlerine sadıktırlar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiş, şehit olmuştur. Bir kısmı da şehit olmayı beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

İman etmek ve İslam tarafında olmak Allah'a söz vermektir. Hepimiz Allah'a söz vermiş müminleriz. İslam, üye olup imkânlarından istifade ettikten sonra ondan hep almak ama ona hiçbir şey vermemekle keyfi sürülecek bir dernek üyeliği gibi değildir, hatta bu, Musab radiyallahu anhan zamanındaki adlandırmasıyla münafıklıktır. İslam'ın sosyal imkânlarından faydalanıp istifade ederek yaşamak ama İslam için fedakârlık etmemeyi normal görmek, bir sonraki aşamada, İslam'ın zora düşmesi ve karşı tarafın imkânlarının çoğalmasıyla o tarafa geçmeyi normal görmeyi getirir.

Musab bin Umeyr, karşısına gelen insanlara ayet okudu, ayet okumak için karşılarında durdu. Bildiği yalnızca Resûlullah vardı, Resûlullah'ın getirdiği ayetleri anlattı. “Bizim efendiye bi’ gelsen seni ne uçurur ha...” demedi. Meşrebi, kendi anlayışları ve mantalitesiyle işi yoktu; Resûlullah'ın getirdiği İslam'ı anlattı. Bundan da İslam kazandı, şeytan kaybetti. Bildikleri arasında birkaç hadisten başka yalnızca ayetler vardı, onların da az sayıda olduklarını ve hicretten sonra inmeye başlayan hüküm ayetlerinin aralarında olmadığını zikretmiştik. Müslümanlık hayatı hicretler, yolculuklar ve Mekke’de gizlice süren maceraları arasında bir şey öğrenmeye fırsat tanımayacak kadar rahatsızdı.

Bildiği sadece Allah vardı. Az biliyordu, Arş’tan indiği gibi ve yorumsuz biliyordu. Ağzından bir kere olsun “böyle diyor Allah ama aslında...” diye bir cümle çıkmamış olduğundan emin olabiliriz. “Allah diyor ki” deyip bir sonraki cümlesinde yine “Allah diyor ki” diyecek kadar kendi mevcudiyetinden geçmişti. Bu zihniyettir ki hem Musab radiyallahu anhanı hem ona sarılanları kurtarmıştır.

Ama gazeteden okusalar, fikir adamlarına bakarak ‘onun fikirlerinden süzölmüş hâliyle’ Allah’ı anlamaya kalksalar yedi senede yedi kişi kazanamazlardı. Allah’tan ve onun vereceğinden başkasında gözleri olmadığı, kimseden bir beklenti veya temenni içine girmedikleri için Allah konuştuklarına bereket vermiş, bir ektiklerinden beş mahsul toplatmış, yürekler onlara açılmıştır.

Artık her yer milyon kere Yesrib olmuştur. Kim Muhammed aleyhisselama iman ediyorsa bulunduğu yerde onun Musab’ı olarak Allah’a ve Peygamberi’ne davet etmeli ve fırkasını, mezhebini, tarikatını, meşrebini ön planda tutmamalıdır. İmanın elden gitme tehlikesinin ayyuka çıktığı zamanımızda ayrıntılara girecek hâlimiz yoktur. Bir gusül abdestine mollalık verilecek kadar darlık yaşanmaktadır. Küfrün kablolu-kablosuz yayınlarla sayısız hücumuna karşı bizim tek imkânımız insanlara saf yüreklerle söyleyeceğimiz sözler olabilir. Belki Rabbimiz bu sayede işimize bereket verecektir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ahabına salat ve selam olsun.